

Poul Rasmusen: Den højtærede Minister hævdede til Forsvar for sit Standpunkt to Ting. For det første henviste den højtærede Minister til Fortiden og hævdede, at under Loven af 1861 havde man, trods det bestemte Paabud i § 1, ikke haft en virkelig Balance — ja, man havde endogsaa Aar igennem haft Overskud. Og dernæst henviste den højtærede Minister til, at § 27 paa et Punkt er i Strid med § 1 med Hensyn til Kravet om Balance.

Hvad nu det første Spørgsmaal angaar, maa man dog sige, at der kan ikke drages en virkelig Sammenligning mellem Overskud og Underskud; thi Overskud er det altid sundt at have noget af paa et Budget, idet der nemlig paa en Kommunes Budget kan ventes Tillægsbevillinger, uforudsete Udgifter og lignende. Det forekommer mig derfor ikke i nogen Maade at være i Strid med Lovbudets Aand, at man har et mindre Overskud paa et Budget.

Den højtærede Minister udviklede derefter, at Regelen i § 27 var af en saadan Art, at § 1 i Almindelighed ikke kunde forlange Balance, og den højtærede Minister fremdrog et Eksempel og henviste til, at hvis et Forslag om at forhøje Skatteprocenten i København med 25 pCt. var blevet vedtaget, vilde Resultatet deraf have været, at der Aaret efter paa Grund af det spændte Budget igen maatte skaffes en Forhøjelse af Indkomstskatten, men det vilde saa være forbudt ifølge Loven at udskrive nye Valg, og derfor kunde det ikke ske. Naar man nu ser paa Forholdet, som det har udviklet sig, og netop sammenholder Loven af 1861 med Loven af 1910, vil man jo se, at det, den højtærede Minister fremhævede der, er slet ikke forskelligt fra det, der gjaldt ifølge Loven af 1861. Tværtimod, de to Lovforslags Skæbne har paa mange Punkter været den samme. Da Lovforslaget af 1861 blev forelagt, indeholdt det kun § 5; men under Forhandlingerne nede i Folketinget den Gang blev der forlangt, at man skulde sætte en bestemt Grænse for Skatteprocentens Stigning, og den Grænse blev i § 16 sat til 3 pCt. Nu var der i øvrigt den Gang ingen Mennesker, der vilde indrømme de Folk, der krævede det, at der nogen Sinde vilde blive Brug for en saadan Grænse, thi Skatteprocenten var den Gang nede paa saadant noget som 1½ pCt. Nu sker imidlertid det, at man holder sig Lovreglerne i høj Grad efterrettelig, Budgetterne balancere Aar for Aar, og Skatteprocenten stiger jævnt i Forhold til Udgiftens Forøgelse, indtil man i 1880 naar til, at der

ikke mere kan skaffes Balance ved en Skat paa 3 pCt., og Loven hjemler ikke at udskrive en højere. Man var derfor paa Grund af Lovens Bestemmelse i § 16 nødt til at lade sit Budget gaa med et Underskud, et Underskud, som man i mange Aar søgte at skjule ved, at man budgetterede Indkomstskatten med et betydeligt højere Beløb, end der i Virkeligheden kunde være Tale om, at den kunde give. Sammenligner man altsaa de Forhold, som den Gang vare de lovlige, med Forholdene med Hensyn til Loven af 1910, vil man se, at de ere ganske de samme. § 1 er, som den højtærede Minister ganske rigtig sagde, en Gengivelse af § 5 i Loven af 1861, og det staar ogsaa udtrykkelig i Lovforslagets Motiver, at den skal indeholde den samme Regel. Men ogsaa der skete det samme som ved Loven af 1861, at der under Forhandlingerne, denne Gang i Landstinget, blev indsat en Bestemmelse, der skulde bevirke, at der blev en Grænse for, i hvilken Grad Skatteprocenten kunde stige. Og Forholdet blev altsaa ganske analogt med det, man havde efter den gamle Lov, idet nemlig Loven af 1910 siger, at der skal skaffes Balance, og hvis det ikke kan ske ved et Tillæg af 20 pCt., skal der udskrives Valg, og der skal gennemføres en saa stor Skatteprocent, som er tilstrækkelig til at skaffe Balance. Nu siger den højtærede Minister: Ja, men saa det næste Aar? Ja, det næste Aar kan der muligvis ikke skabes Balance, men der er altsaa et Fingerpeg for Lovgivningsmagten gaaende ud paa dette: Nu maa I ikke udskrive en højere Skatteprocent i Resten af Valgperioden, nu maa I saa vidt muligt sætte eders Udgifter ned. Kunne Udgifterne ikke sættes ned, bliver man nødt til at gaa med Underskuddet, det erkender jeg, men det er saa et Underskud, for hvilket der senere paa en eller anden Maade maa skaffes Dækning. Men det er jo akkurat det samme Forhold, som vi havde efter Loven af 1861. Det er praktisk akkurat det samme. Man skal forhøje Skatteprocenten, saa længe Loven tillader det, selvfølgelig kan man ikke gøre det derudover, men i det foreliggende Tilfælde kunde man udmærket godt forhøje Skatteprocenten, saaledes at der blev Balance. Der var intet i Vejen for at forhøje den til 25 pCt. Følgen havde ganske sikkert kun været den, at man saa maatte udskrive nye Valg. Loven har vistnok ogsaa haft dette for Øje, idet den jo indeholder en Bestemmelse om, at i det Øjeblik det bliver nødvendigt i den sidste Periode at udskrive nye Valg, saa kan det,